

тъй дълбоки, че достигатъ чакъ до неизстиналитѣ части на земното кжлбо. По такива пукнатини разтопенитѣ планински скали отъ време на време изригватъ навънъ отъ земната сърдцевина. Известно време преди изригването се чува вжтре въ земята тътнежъ, приличенъ на далечна гръмотевица. Земята отъ време на време потреперва като стенитѣ на парния котелъ. Подземнитѣ тътнежи ставатъ все по-силни и по-чести. На земята се явяватъ отворени дупки и по тѣхъ разтопенитѣ планински скали избликуватъ съ страшна сила. Ние не знаемъ, какъвъ видъ иматъ тия планински скали, докато още се намиратъ въ ужасната дълбочина, отъ която излизатъ. Но на земната повърхнина тѣ излизатъ вече не въ видъ на твърдъ камъкъ, а въ видъ на огнена течность, която се нарича лава.

Може би всички вещества вжтре въ земята сж разтопени. Ние знаемъ само това, че огъня вжтре въ земята е достатъчно силенъ, за да разтопи която и да било планинска скала.

Когато изригватъ тия планински скали, заедно съ лавата изъ земята излазя и водна пара. Парата подхвърля отдѣлни кжсове лава високо въ въздуха. Ноще тия насвѣтлени камъни, които летятъ нагоре, приличатъ на единъ огроменъ ракетъ. Водната пара ни се струва като свѣтещъ огненъ стълбъ. Разбира се, той не свѣти, а отражава само отъ себе си ослѣпителната свѣтлина на течната лава.

Дене тоя стълбъ има тъмно-сивъ цвѣтъ, защото заедно съ парата излетява и много черъ пѣсъкъ. Всѣка пѣсъчинка не е нищо друго освенъ дребна капка отъ изстинала лава. По-дребнитѣ пѣсъчни зърна се сбиратъ въ черъ облакъ, който закрива небето, а по-едритѣ — веднага падатъ отново на